

δύο της παιδία, τὸν Ἰωσήφ καὶ τὸν Ἐμμανουήλ· παιδία ἀληθῶς ὠραιοτάτα. Ἡ Ἰνδὺς ἐφάνετο ὅτι δὲν εἶχε πλέον οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν ἔρημον· ἐνόστοε ὅμως ἀπόντος τοῦ δὸν Ἑστεβάν ἐγίνετο καὶ αὐτὴ ἄφαντος. Τὴν πρώτην φορὰν ἡ Εὐσέβεια, μὴ βλέπουσα αὐτὴν μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἔστειλεν εἰς ἀναζήτησίν της ὅλους τοὺς ὑπηρέτας· ἀλλ' ἂν καὶ ἠρεύνησιν ἐπιμελῶς ὅλα τὰ μέρη εἰς τὰ ὅποια ἦτο δυνατόν νὰ κρυφθῇ, ἐπέστρεψαν μετὰ δύο ἡμέρας ἄπρακτοι. Ὁ Ἰωσήφ καὶ ὁ Ἐμμανοὺλ ἐξετάσθοντες οὐδὲν ἐφανερώσαν. Οὐτε περιποιήσεις οὔτε ἀπειλὰι κατώρθωσαν νὰ νικήσωσι τὴν ἀπάθειαν τῶν παίδων, τὰ ὅποια ἡ δὲν ἤξευρον ἢ ἦσαν ἀποφασισμένα νὰ σιωπῶσι. Τὴν τρίτην ἡμέραν διαδοίμων τις πλησίον τῆς καλύβης τῆς Κάρμεν τὴν εἶδε κοιμωμένην ἡσύχως ἐπὶ τῆς ψιφίθου καὶ εἰδοδοποίησε τὴν Εὐσέβειαν, ἥτις ἂν καὶ ἐξέτασεν αὐτὴν αὐστηρῶς οὐδὲν ἔμαθε. Παρητηρήθη δὲ ὅτι ὠραῖος καὶ ταχὺ ἵππος εἶχε γίνει ἄφαντος τὴν ἡμέραν καθ' ἣν καὶ ἡ Κάρμεν. Τὰ ἐνδύματά καὶ αἱ χεῖρες αὐτῆς ἦσαν κατεσχισμένα, καὶ ἐφάνετο ὅτι εἶχε διέλθει μεταξὺ βάρων καὶ στενῶν· ὅσον ὅμως καὶ ἂν τὴν ἐξέτασαν δὲν ἠθέλησε ν' ἀπομακρυνθῇ. Ἐπειδὴ δὲ εἶδον ὅτι μετὰ τὰς πολλάκις ἐπαναληφθεῖσας τυχῆς ἀπουσίαις ἐπανήρχετο τακτικῶς εἰς τὴν ἐπαυλιν, ἔπκυσαν πᾶσαν ἔρευναν.

Ὁ δὲ Δὸν Ἑστεβάν, ὅστις εἶχε τὰς γενναίας ἑξῆς τῶν ἀρχαίων Ἰσπανῶν, ἐκκλομεταχειρίζετο καὶ τὴν Ἰνδὸν καὶ τὰ τέκνα της, τὰ ὅποια ἐφρόντισε νὰ φοιτῶσι καὶ εἰς τὸ παρκαείμενον σχολεῖον, ὅπου ἔμαθον ἐντὸς ὀλίγου ὅσα ἤξευρεν ὁ διδάσκαλος, ἥτοι ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ λογαριασμούς. Ἦσαν δὲ πάντοτε ἐνδεδυμένα καθαρῶς καὶ κομψῶς, ἐφάνοντο εὐγνώμονα, μάλιστα ὁ Ἰωσήφ, καὶ συνώδευον τὸν Δὸν Ἑστεβάν πνιτταχῶς. Ἐξ ἐνκντίας ἡ Κάρμεν ἦτο μελαγχολικὴ καὶ ὑπερήφανος, καὶ ἐφάνετο ἀποδοκιμάζουσα ἐν σιωπῇ τὴν πρὸς τὸν κύριόν της ἀγάπην καὶ τὸ σέβας τῶν τέκνων της. Ἡ δὲ Εὐσέβεια, ἥτις οὐδέποτε ἠγάπησε τὰ τέκνα τοῦ Ἰνδοῦ, δὲν ἔκρυπτε τὸ μῖσός της κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῶν. Ὁ μόνος δεσμός, ὅστις ὅπως οὖν συνέδεε τὰ διάφορα ταῦτα στοιχεῖα ἦτο ἡ Εὐσπλαγγνία καὶ ἡ Λύπη. Καὶ ἡ μὲν Εὐσέβεια ὑπερηγάπα αὐτάς καὶ ἐθεώρει ὡς ὄντα ἀνωτέρας φύσεως, ἡ δὲ Κάρμεν ψυχρὰ πάντοτε καὶ σιωπηλὴ, ὡς τίγρις τρέφουσα ἀρνία. Τὸ ἐνδόμυχον τοῦτο μῖσος ἐννοοῦσα ἡ Εὐσέβεια ἐπέβλεπεν αὐστηρῶς τὰ γινόμενα. Ὁ δὲ Δὸν Ἑστεβάν δὲν ἐταράττετο ἀπὸ τὴν γυναικείαν τυχῆν ἀπέχθειαν, πεποιθὴς ἔχων ὅτι ὑπὸ τὴν ἀνησυχίαν τῆς Εὐσέβειας ἐκρύπτετο πίστις καὶ ἀφοσίωσις.

(Ἐπεται συνέχεια.)

ΠΟΡΝΕΙΑ.

Ο ΝΑΥΑΓΟΣ.

ΤΩ: ΚΥΡΙΩ: Θ. Θ.

Πολλάκις ἐνῶ ζέφυρος τερπνὴς καὶ μοσχοδόλος
Καταφιλεῖ τοῦ κύματος ἡρέμα τὸν ἀφρόν,
Κ' ἐνῶ αὐγάζει τ' οὐρανοῦ ὁ σκπειρώδης θόλος
Ὅπου τροχάζει τῆς νυκτὸς τὸ ἄστρον τὸ λαμπρόν,

Ἐπὶ τοῦ στερεώματος κ' ἐπὶ τοῦ πόντου ῥίπτει
Ὁ πλέων τότε ναύκληρος βλέμμα ἐκστατικόν,
Καὶ ἀπατήτους νοερῶς κόσμους ἀνακαλύπτει
Ὅπου τρυφᾷ μ' ἰδανικὰ πλάσματα συνοικῶν.

Τὸ τῆς χαρᾶς του μέγεθος ὑπερτερεῖ ἀκόμα
Καὶ τῆς θαλάσσης τ' ἄδυτα νῶτα καὶ ἀχανῆ,
Εἶναι δ' ἡ λάμπουσα ἐλπίς εἰς τὸ στιλπνόν του ὄμμα
Τῆς λαμπηδόνης τ' οὐρανοῦ οὐχ ἥττον φαεινῇ.

Συχνὰ πλὴν, φεῦ!, ὁ ζέφυρος γένεται λάθρος κλύδων
Καὶ τοῦ ναυβάτου κυλινδεῖ τὸ πλοῖον μὲ ὀργήν,
Ὁ δ' ἔμπλεως πρώην χρυσῶν ὀνείρων τε κ' ἐλπίδων
Πάραυτα πίπτει ναυαγὸς εἰς ἀπευκταίαν γῆν.

Ἡ θάλασσα ἡ πρὸ μικροῦ ὡς μάγισσα φιλοῦσα
Μὲ τὸν λευκόντης τὸν ἀφρόν τοῦ πλοίου τὰς πλευράς,
Ἐξαίφνης, πρὸς τὸ βάρος του ὡσεὶ ἀγκυακτοῦσα,
Μ' ὀργίλον κύμα τὸ ὠθεῖ ἐπὶ ἀκτῆς ζηρᾶς.

Ὁ πρώην φέγγων οὐρανὸς ἐξοργισθεὶς ἐπίσης
Καλύπτει τοὺς ἀστέρας του μὲ νέφη σκοτεινά.
Κατὰ τοῦ νύκτου ἄπασα συνωμοτεῖ ἡ φύσις·
Ἀντέχει πλὴν ὁ ἄνθρωπος εἰς ἀπειρα δεινά.

Μόνος εἰς ἔρημον ἀκτὴν γυμνὸς καὶ πειναλὸς
Τοῦ φοίβου τὴν ἐμφάνισιν στενάζ' ἐπιθυμῶν,
Καὶ εἰς τὰ ὠτά του ἤχαι μακρόθεν φρικαλέας
Ὁ βρυχηθὲς τοῦ λέοντος δεσπότου τῶν δρυμῶν.

Κατὰ στιγμὰς τὸν φόβον του ὁ τάλας ἀποσεῖων
Μὲ παρελθούσας ἡδονὰς τὴν μνήμην του πληροῖ,
Κ' ἡ φαντασία του Θεός, ἢ ἄλλος Δευκαλίων,
Τὸν κόσμον ὃν ἀπώλεσε πλάττει ἐν ἀκαρεῖ.

« Πῶς, ἔλεγε, δὲν ἔζησα ἐν τῇ φιλτάτῃ χώρᾳ
Ὅπου μὲ περιέπτυσσεν ἀγκάλη μητρικὴ,
Ὅπου μὲ ἔτρεφε μ' ἀγνὰ καὶ μοσχοδόλα δῶρα
Ὁ ἔρω; ὃν μοὶ ἔχονε νεότης μαγικὴ! »

«Ω! διατί ἐζήτησα τὴν δόξαν καὶ τὴν φήμην
Ἐπὶ ἀστάτου κύματος καὶ ἐπὶ ξένης γῆς! . .
Πλὴν τὸ παρὸν ἀμείλικτον τοῦ τυρπνεῖ τὴν μνήμην
Κ' εἰς τὴν ψυχὴν του σείεται ὡς μακρὴ καταιγὶς.

Εὐρίσκει πλὴν ἀπανταχοῦ ὁ νοῦς παρηγορίαν
Πρὸς τὰ μεγάλα τέκνα του ὁ Πλάστης θαφιλῆς
Φαινόμενος προικοδοτεῖ αὐτὰ μὲ καρτερίαν,
Ἦτις ἐστὶν ἐχέγγυον ἐνδόξου ἐντολῆς.

Ἀνάγκη βιαζόμενος ὁ ναυαγὸς φροντίζει
Περὶ τῶν τῆς ὑπάρξεως. Ἡ φύσις χορηγεῖ
Καρποὺς ἀφθόνους πρὸς τροφήν, ἡ φύσις τὸν στολίζει
Με φύλλα δένδρων εὖσσμα, ὡς μητρικὴ στοργή.

Παρὰ τὰ χεῖλη ῥύακος ἐνθα βλαστάνουν ῥόδα
Καὶ κελαδεῖ ἡ ἀηδὼν μ' ἐρωτικὴν φωνήν,
Παρὰ λοφίσκου δροσεροῦ τὸν ἀνθισμένον πόδα,
Ἄντρα θερμὰ τῷ χορηγοῦν φιλόξενον εὐνήν.

Αὐτὴ δὲν εἶναι μὲν ἡ γῆ ἣν ὠνειρεύθη πρότερον,
Ἀλλ' εἰν' ἐπίσης ἄγνωστος, ὠραία, θαλερὰ,
Τοὺς κόλπους τῆς στολίσκασα μὲ ἄνθη καὶ μὲ χλόην
Κατοίκους μόνον προσδοκᾷ, ὡς νόμῳ ἀνθηρὰ.

Λύγην τινα περίλυπος μ' ἀργὸν βαδίζων βῆμα
Πρὸς τὴν ἀκτὴν πορεύεται τὰ λείψανα ζητῶν
Τοῦ πλοίου ὃν εἶχε φεισθῆ τὸ ἀδηπάγον κῆμα.
Τὰ βλέπει, καὶ ἀκίνητος δακρύει ἐπ' αὐτῶν.

Αἶφνης φωνὴ ἀνθρώπινος τὰς ἀκρὰς του κρούει.
Κυττάζει πρὸς τὴν θάλασσαν . . . ἀνέλπιστος χαρὰ
Ὀλκὰς ἐκεῖ προσέπλεεν, ὡς κύκνος ὅταν λούῃ
Τὸν χιονώδη του λαιμὸν εἰς ὕδατ' ἀργυρᾷ.

Τρέχ' ἐπὶ βράχου ὑψηλοῦ καὶ πανσθενεῖ κραυγάζει
«Ἄνδρες, βοήθειαν ζητεῖ ἀρχαῖος ναυαγός!»
Εἰς τὴν ἀκτὴν ταχύπτερον τὸ πλοῖον πλησιάζει
Καὶ χεῖρ ἀνθρώπου τείνεται τῷ ξένῳ ἀρωγός.

Τὸ πάτριον δὲ ἔδαφος ἐπαινιδῶν ὁ τάλας
Εἰς τοὺς οἰκείους ἱστορεῖ τοῦ πλοῦ του τὰ δεινὰ
Οὗτοι δ' ἐκχέουσι σπονδὰς εἰς τοὺς Θεοὺς μεγάλας
Καὶ ἐξυμνοῦν τὸν βίον του μὲ ἄσματα κλεινά.

Σὺ δ' ὅστις πρὸ μικροῦ ἡμῖν μ' ἐναρμονίους στίχους
Τὸ ἰνδαλμά της ἐψάλλες ὡς αὔρα μαγικὴ,
ὦ! μὴ μισήσης, ποιητὰ, τῆς λύρας σου τοὺς ἤχους
Οὗς συνοδεύουν πάντοτε παλμοὶ ἐρωτικοί.

Τὸ ἄστρον δ' ἐλάτρευες ἂν τώρα τρεμοσβύνῃ,
Μὴ ἔχασαν τὴν χάριν τῶν κ' οἱ στίχοι σου αὐτοί;

Ὁ πόνος θὰ λησμονηθῇ, ἡ δόξα δὲ θὰ μείνῃ
Πλὴν τίς ποτε ἀπῆλαυσεν αὐτὴν ἀδακρυτὴ;

Ὡς κύκνος ἐνέριος ἔζησε εἰς τὸν αἰθέρα
Τρεφόμενος μὲ ἔρωτα καὶ μ' αὔρας τῆς αὐγῆς,
Ἡ δὲ μολπήσου ἄγνωστος, πλὴν δρόσου γλυκυτέρου,
ἴσασι ἀγγέλων μουσικὴ ἀντήχ' ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἄν αἶφνης δαίμων βάσκανος καὶ θύελλ' ἀπαισίῃ
Ἐπὶ τῆς γῆς μὲς σ' ἔρριψεν ἐνδοξον ναυαγόν,
Μὴ καταροῦ τὴν τύχην σου. Βουλὴ σκληρὰ πλὴν θεῶν
Νὰ ἔχ' ἡ δόξα συνεχῶς τὴν λύπην ὁδηγόν (1).

Ἐν Κύπρῳ τὴν 13/25 Μαΐου 1867.

ΓΟΥΣΤΑΒΟΣ ΛΑΦΩΝ.

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ.

ἔτι δύο ἄνδρες ἐπίσημοι ἀπέθανον ἐπ' ἐσχάτων
ὁ Ἀθανάσιος Μικούλης πρῶτον γερουσιαστής καὶ ὑ-
πουργός, καὶ ὁ Γαβριὴλ Κατακάζης, Ἕλλην τὸ γέ-
νος, ἀλλὰ τῆς Ῥωσίας λειτουργός, πάλαι μὲν πρέσ-
βυς τῆς δυνάμεως ταύτης ἐν Ἑλλάδι, τελευταῖον
δὲ γερουσιαστής. Ὁ Κατακάζης καὶ μέχρι τῆς τε-
λευτῆς αὐτοῦ ἐτήρησε ζωηρὰ τὰ ἑλληνικὰ αἰσθήμα-
τα, εἰς ἱεράς Ἑλληνας ἐξομολογηθεὶς, καὶ εἰς τὴν ἑλ-
ληνικὴν ἐκκλησίαν παραγγεῖλας νὰ ψαλῇ ἡ νεκρώ-
σιμος ἀκολουθία. Ἦν δὲ ἀνὴρ εὐφυέστατος καὶ δε-
ξιὸς τὸν ναῦν, καὶ εἶχε τοὺς τρόπους γενναίους καὶ
μεγαλοπρεπεῖς. Ὡς μανθάνομεν δὲ ἀρῆκεν υἱὸν κλη-
ρονομήσαντα ὅλην τὴν πρὸς τὴν Ἑλλάδα ἀγάπην
τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

ΔΙΑΦΟΡΑ.

ΔΥΟ ΣΠΟΥΔΑΙΑΙ-ΑΝΑΚΑΛΥΨΕΙΣ. Α'. Ὁ ἱατρός
Ἰουδῆς περιγράφει νέον παράσιτον ζῶον, ὃπερ εὑρε
περὶ τὸν λαιμὸν, τὸ στέρνον καὶ εἰς τὴν κόμην τῶν
γυναικῶν. Τὸ παράσιτον τοῦτο ζῶον ὁμοιάζει κατὰ
τε τὴν ὕψιν καὶ τὸ μέγεθος πρὸς μικρὰν μέλαιναν
κηλίδα ἰσομεγέθη βελόνης ἀκῆ. Εἰς γυμνὸν ὀφθαλ-
μὸν φαίνονται ἐπὶ τοῦ τριχέος σώματός του μικρὰ
μέλαιναί γραμμαὶ, αἵτινες συγχέονται πρὸς ἀλλή-
λας ἐνεκα τῆς σμικρότητος τοῦ ζωῦφιου. Ἐξεταζό-
μενον δὲ διὰ μικροσκοπίου, δεικνύοντος τ' ἀντικεί-
μενα 140κις μείζονα, ἐμφαίνει τὰ ἐξῆς στοιχεῖα·
Κεφαλὴν ἔχουσιν καρχίας δύο, κοιλίαν, καὶ τέσσα-

(1) ΣΗΜ. ΠΑΝΔ. Ὁ ποιήσας τὰ ἀνωτέρω ἄσμα εἶναι Γάλλος, ἑλληνοπρεπὴ ἔχων τὸν κάλαμον ὡς ἑλληνικὴν ἔχει καὶ τὴν ψυχὴν.